

tragte hele dette Raad om, at der for Sædelighedens Fremme ved nye Foranstaltninger fra Statens Side skal gøres Noget, som Andet end tomt Mundsveir; og hvis det viser sig, at man ikke en Gang vil gaa med dertil, saa maa jeg rigtignok gaa ud fra, at hele denne Bevægelse maa falde tilbage i Kategorien „privat Liebhaberi“ og maa være Noget, som Lovgivningsmagten og Regeringen ikke har Noget med at bestille. Thi det er dog det Første, mener jeg, at man paa det Gebet, hvor alle Lovgivninger ere enige om, at Staten er berettiget til at gribe ind ved Straf, der gjør, hvad man tror nødvendigt til at imødegaa Ondet; ja kommer hele det store Spørgsmaal, som vækker langt mere Betænelighed, om det kan være tilstedeligt at gaa væsentlig videre med Hensyn til, hvad Staten paa det Gebet kan ramme ved Straf, og der vil jeg som sagt vistnok snarest findes blandt dem, som stemme Nyggen mod at gaa for vidt end blandt de Modsatte.

Jeg skal nu gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de foreliggende Vædringsforslag og derigjennem tillige om Lovforslaget selv, Bemærkninger, som altsaa væsentlig vilde blive rettede imod, hvad den ærede sidste Taler fremkom med, thi de Vædringer, som ere foreslaaede af Udvalget, kan jeg i og for sig ikke have Noget imod, da de gaa i samme Mand og Retning som Lovforslaget; de lægge efter min Mening egentlig ikke Noget til eller tage Noget fra i Realiteten. Jeg skal da altsaa først gjøre et Par Bemærkninger angaaende Vædringsforslaget under Nr. 1. Den ærede sidste Taler troede at kunne paavise en Inkonsekvens i dette Lovforslag, at kunne paavise, hvorledes dette Lovforslag kom i Strid med den nuværende Straffelovgivning og fremtalde Anomalier, som vare meget skrigende, og som man derfor ikke burde indlade sig paa. Det er imidlertid kun lykkeligvis den ærede Taler at bevise, at han slet ikke er inde i denne Materie, og at han overhovedet ikke har Blid for, hvad der egentlig er det Synspunkt, hvorpaa Straffelovens Behandling af mangfoldige af disse Forhold hviler. Det er nemlig en fuldstændig forfeilet Betragtning, naar den ærede Taler mener at kunne slutte saa, at naar en Handling ikke i og for sig selv er strafbar, bør Opmuntring og Medhjælp til en saadan Handling heller ikke være strafbar. Det er et Synspunkt, som aldeles ikke kan anlægges paa dette Gebet, og hvis det var rigtig, vilde allerede Straffeloven være i Strid med sig selv, forsaavidt den overhovedet fastsætter Straf for Rufferi; thi hvad er Rufferi Andet end det

Forhold, at begunstige og lette usædeligt Samkvem mellem Personer af forskjelligt Kjon? Der maa den ærede Taler være opmærksom paa, at disse to Personer, som begaa Usædelighed, straffes ikke; de begaa aldeles ikke nogen strafbar Handling, men uagtet det, betragtes dog i alle Verdens Lovgivninger den Handling som forbryderisk, at opmuntre Andre til Usædelighed eller være dem behjælpelig dermed. Det er jo Rufferi og Andet ikke, og de Handlinger, her er Tale om, ere egentlig kun en videre Udvikling af det samme Synspunkt. Det gaar slet ikke an paa dette Gebet at opstille noget Saa-dant, som af den ærede Taler anført; man kan meget godt vedkende sig det, at man ikke straffer de to Personer, som saaledes, henrevne af Lidenskab, gjøre sig skyldige i Usædelighed i Kjønnsforholdet; men at der alligevel er Straf for den udenfor staaende tredie Mand, som opmuntrer til eller letter dette Forhold. Derfor vil hele den Række af Betragtninger, som det ærede Medlem stillede fra dette Synspunkt, falde fuldstændig til Jorden som Noget, der kun beviser, at han overhovedet slet ikke har set, hvad der er Straffelovens egentlige Synspunkt paa dette Gebet.

Deruæst vil jeg gjøre en anden Bemærkning, og det er den, at naar det ærede Medlem saa vil sammenligne Straffen for dette Forhold med forskjellige andre Straffebestemmelser om Sædelighedsforbrydelse, da gaar det slet ikke an uden videre, som han har gjort, bestandig at sammenligne Maximum af, hvad der er beregnet i denne Paragraf, med Straffebestemmelserne i andre Paragrafer. Det er virkelig ikke rigtig at sige, at naar her staar, at naar man straffes med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbejde, er det en strengere Straf, der her er foreskrevet, end naar Lovbuden siger, at man skal straffes med Fængsel paa Vand og Brød for den og den Forbrydelse. En Straffebestemmelse, der lyder paa Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder paa Forbedringshusarbejde, vil, hvad Enhver, der kender Domstolens Praxis, vil kunne indse, i Virkeligheden være en mildere Straffebestemmelse end den, der ubetinget dikterer Straf af Vand og Brød for et vist Forhold. Det kan derfor ikke betragtes som en Anomali, der har Noget-somhelst at betyde, at Maximum i dette Tilfælde er sat særdeles høit. Tværtimod er det et Punkt, som jeg for min Part ikke lægger videre Vægt paa; dersom det skulde kunne berolige det ærede Medlem, at man indskrænkede sig til ved de Tilfælde, der omtales i Vædringsforslag under Nr. 1, at fastsætte